ΕΤΟΣ Β'. ΕΝ ΒΑΡΝΗ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1899. ΑΡΙΘ. 11.

Πραγματεύσασθε εως ἔρχομαι (Λουκ. ιθ', 13).

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΤΗ: 1-η ΚΑΙ 15-η ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ'' ΔΑΝΙΗΛ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6
Ἐξωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἔγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ ξλη 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . 15 »
Ἡ γραμμὴ . 0.25 »

Μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνικαὶ καὶ διδακτικαί, σύμφωνοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιοδικοῦ, καταχωρίζονται.

... Δραστικώτερον ἄλλο μέσον εἰς φανέρωσιν τῆς ἀληθείας παρὰ τὴν τυπογραφίαν νὰ ἐπινοηθῇ ἤτον ἀδύνατον. (Κοραῆς «Συνέκ Ιερ.» σελ. 427)

Journal «Pandaisia» — Varna. Общински Вестникъ Гуп Въ замѣна

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαισία» — VARNA (Bulgarie).*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θρασυτάτη Ἀρχαιοκαπηλικὴ Ἱεροσυλία.—Σημειώματα περὶ τῆς Μητροπόλεως Σισανίου. (Συνέχεια).—Ἱστορικὰ μελετήματα. Δύο Βασίλισσαι τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ καὶ Μαρία Στουάρτ.—Ἑλληνικὴ Κοινότης Βάρνης.—Ἐμπορικὴ Πιστωτικὴ Ἑταιρεία «Ὁμόνοια».—Ἡ καταγγελία τῶν πτηνῶν καὶ ἀνθέων κατὰ τῶν κουφονόων γυναικῶν.—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Παράρτημα· «Τριάκοντα ἔτη ἐντὸς τῶν χαρεμίων τῆς Ἀνατολῆς» (Συνέχεια).

ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΙΚΗ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ

ΣΥΜΠΑΣΑ ἡ ἑλληνικὴ τοῦ Μονάχου κοινότης διατελεῖ ἐν ἐκτάκτῳ ἐρεθισμῷ καὶ ἀναβρασμῷ ἐπὶ τῇ θρασύτητι, μεθ' ἧς οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ἔγνων νὰ ἐξασκήσωσιν ἐνταῦθα τὸ ἐπαίσχυντον αὐτῶν ἔργον. Ἀπὸ ἐτῶν ἐπισκέπτεται τακτικῶς κατ' ἔτος τὸ Μόναχον πρόσωπόν τι, Ἀλέξανδρος Μαργαρίτης τοὔνομα, φαινομενικῶς μὲν οὐδὲν ἐπάγγελμα, οὔτε ἐργασίαν τινὰ κάμνων, τοὐναντίον δὲ ζῶν ἐν χλιδῇ καὶ πολυτελείᾳ. Τοῦτο ἤγειρε τὰς ὑποψίας τῶν ἐνδημούντων Ἑλλήνων, παρακολουθούντων τὰ βήματα τοῦ ἐντίμου τούτου ὑποκειμένου, ἕως οὗ πέρυσι μόλις ἐγνώσθη ὅτι οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἧττον ἢ ἀσεβέστατος ἀρχαιοκάπηλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ζῶν ἐναλλὰξ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἑλλάδι, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ ἔτους ἐνασχολούμενος εἰς τὴν συλλογὴν ἀρχαιοτήτων, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ ἐρχόμενος ἐν Εὐρώπῃ πρὸς ἐκποίησιν τούτων καὶ πλήρωσιν τοῦ βαλαντίου. Ἡ ἀμέλεια δὲ καὶ ἀκήδεια τῶν ἑλλ. ἀρχῶν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπεθράσυνε τοὺς ἀκατανομάστους τούτους ἀνθρώπους, ὥστε οὐχὶ πλέον μυστικῶς, οὐδὲ ἐν παραβύστῳ νὰ ζητῶσι νὰ χρηματοποιήσωσι τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνεκτίμητον ἐμπόρευμα τῶν χειρῶν των, ἀλλὰ δημοσίᾳ πλέον. Τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο ὃν ἔγνω νὰ ἐκθέσῃ τὰ τιμαλφῆ τῆς Πατρίδος κειμήλια εἰς **δημόσιον πλειστηριασμόν**. Εἰς τοσοῦτο δὲ θρασύτητος καὶ ἀναιδείας κατήντησαν, ἐπὶ τοσοῦτο ἐσβέσθη καὶ ἀπενεκρώθη πᾶν ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ καὶ εὐπρεπείας ὥστε ἔγνω ὁ ἀτρόμητος οὗτος γυμνωτὴς τῆς Πατρίδος νὰ ἐκλέξῃ ὡς μέρος πρὸς δημοπρασίαν, (στοιχιματίζω ἂν δύνασθε νὰ μαντεύσητε) αἴθουσαν ἀπέναντι τοῦ ἑλλ. Προξενείου καὶ μεταξὺ τούτου καὶ τῆς ἑλλ. Ἐκκλησίας. Ὦ μέγεθος αἰσχρότητος καὶ κακοηθείας! Ὦ ὕψος κυνισμοῦ καὶ ἀναιδείας! Δὲν ἠσθάνθη οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον νυγμὸν συνειδήσεως πρὸ τῶν κυματισμῶν τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ κυανολεύκου· ἀλλ' οὔτε ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸ τῶν ἤχων τῶν κωδώνων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες οἱονεὶ ἐκραύγαζον πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ ἀσεβήματος, οἵτινες οἱονεὶ ἤθελον νὰ καταδείξωσι τὸ ἀποτρόπαιον τῆς ἀνοσίας πράξεως· ἔβυσε τοὐναντίον τὰ ὦτα βαθύτατα ὁ κατάπτυστος καὶ ἐξηκολούθει πωλῶν τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος, ἐξηκολούθει διαπομπεύων τὸ ἑλλ. ὄνομα ἐνώπιον τοσούτων λογίων, καθηγητῶν, ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων. Οὗτοι, οὓς ἐκάλεσεν ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Εὐρώπης, ἐν οἷς παρίσταντο ἀντιπρόσωποι διαφόρων εὐρωπαϊκῶν μουσείων ὠκτειρον καθ' ἑαυτοὺς τὸν ἀρχαιοκάπηλον τοῦτον τὸν τοσούτῳ ἀναισχύντως προδίδοντα, ἐμπαίζοντα καὶ ἐξευτελίζοντα τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ κυνισμοῦ καὶ τῆς κακοηθείας τοῦ ἀνθρώπου δύνασθε ἴσως νὰ νοήσητε, ἂν λάβητε ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ ἐμπαίκτης οὗτος θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων

ὥρισεν ἡμέραν πλειστηριασμοῦ, ποίαν νομίζετε; βεβαίως τοῦτο δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, διότι ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης καταλήψεως· ἀκούσατε καὶ ἂς μὴ ἀνορθωθῶσιν ἐκ φρίκης αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς Σας· αὐτὴν ταύτην τὴν μεγίστην τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἑορτὴν, τὸ Πάσχα λέγω τῶν ὀρθοδόξων. Καὶ ὅμως ἡ θρησκεία αὐτὴ, ἣν ἐμπαίζετε, ἔντιμοι κύριοι ἀρχαιοκάπηλοι, εἶνε ἡ ἀτίμητος ἐκείνη καὶ μυροβόλος κιβωτὸς, ἥτις δουληθέντος τοῦ ἔθνους διέσωσε καὶ ἐν ᾗ ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐπέπλευσε καὶ διετηρήθη ἀλώβητος, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύθη ἡ ἐθνικὴ συνείδησις· εἶναι ἡ κιβωτὸς λέγω, ἥτις διετήρησεν ἀκοίμητον καὶ ἀνεζωπύρωσε τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλευθερίας, μέχρι τῆς παλιγγενεσίας τῆς Πατρίδος. Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἀπώλεια λόγων ἐπὶ ματαίῳ; Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, Μαργαρίτου, τοῦ ἀληθοῦς τῶν ἀρχαιοκαπήλων μαργαρίτου κατήντησαν πλέον πτώματα ὀδωδότα.

Ἀναλογίσθητε, ἀξιότιμε Συντάκτα, ὅτι εἰσέρχεσθε εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν, πεπληρωμένην ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων παντὸς εἴδους, ἐν οἷς ἐξέχουσιν ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα ἐξαισίας καλλονῆς ἐκ πεντελησίου μαρμάρου ἢ ὀπτῆς γῆς. Στρέφετε τὸ βλέμμα Σας πρὸς ἄλλο τῆς αἰθούσης μέρος καὶ βλέπετε σεσωρευμένα ἀγγεῖα μὲ γοητευτικὰς ζωγραφίας, παντοίων μυθολογικῶν σκηνῶν, ἄλλην πλευρὰν κατεχομένην ὑπὸ τιμαλφεστάτων ἐκ μετάλλου κοσμημάτων περιδεραίων λέγω καὶ ἐνωτίων, διαδημάτων καὶ ψελίων, ζωστήρων καὶ δακτυλίων κεκοσμημένων μὲ πολυτίμους λίθους, πλακῶν ἐνεπιγράφων κ.λ.π. 600 δηλ. ἐν συνόλῳ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων ἀποτελούντων ὁλόκληρον μουσεῖον. Ἀναλογίσθητε ταῦτα πάντα, ὑποθέσατε ὅτι παρίστασθε μάρτυρες τῆς ἀπεμπολήσεως τῶν ἀθανάτων τοῦ Πραξιτέλους ἀρχαιοτήτων, ὅτι βλέπετε ἀπαγομένας τὰς ταναγραίας ἀρχαιότητας, ἀφ' ὧν μόνη ἡ φωνὴ λείπει, ὅπως Σᾶς ὁμιλήσωσι καὶ τότε θὰ αἰσθανθῆτε ῥῖγος διατρέχον ὁλόκληρον τὸ σῶμά Σας. Ἀντὶ 7700 μαρκῶν ἐπωλήθη τὸ πολυτιμότερον τῆς συλλογῆς, ἤτοι 9000 σχεδὸν φράγκων· ἠγοράσθη δὲ ὑπὸ τοῦ μουσείου τῆς Δανίας. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, ἔχον ὕψος 1,04 μέτρ., ἦν ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου, παριστὸν ἀποχαιρετισμὸν γυναικὸς καθημένην ἐπὶ ἕδρας ἀπὸ νεανίου ἱσταμένου πρὸ αὐτῆς. Ἀλλ' ἆρά γε ἐτιμήθησαν τὰ ἀτίμητα ταῦτα κειμήλια τῆς ἑλλ. ἀρχαιότητος ὅσον ἔδει· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Αὕτη εἶνε οὐχὶ ἐμὴ κρίσις, ἀλλὰ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας κ. Furtwängler, περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε Σᾶς ἔγραψα· ἠγόρασε καὶ οὗτος διὰ τὸ ἐνταῦθα μουσεῖον, τὸ Γλυπτοθήκην καλούμενον, ἓν ἄγαλμα καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Γενικῆς Ἐφημερίδος» νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἡ ἀρχαιότης αὕτη εἶναι ἀνεκτιμήτου ἀξίας, οὐ μόνον δὲ τὸ σπάνιον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τέχνην· ἡ αὐτὴ κρίσις ἰσχύει καὶ περὶ ὅλων τῶν λοιπῶν. Προώρισαν ταῦτα οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅπως κοσμῶσι τὸ ἑλλ. ἔδαφος, ὅπως ἵστανται ὡς κήρυκες ἀθάνατοι τῆς ἑλλ. μεγαλοφυΐας καὶ ἔρχονται σήμερον οἱ ἱερόσυλοι οὗτοι καὶ ληστεύουσι τὴν πατρίδα καὶ γυμνώνουσιν αὐτὴν παντὸς ὅ,τι τιμαλφέστερον ἔχει αὕτη, καὶ παραδίδουσιν αὐτὸ ἀντὶ πινακίου ῥακῆς εἰς τοὺς ξένους, ἐνῷ ὅπως ἀκριβῶς ἀπὸ τῶν ξένων διασώσῃ ταῦτα ἔκρυψε κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ σκότους ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς βαθύτατα. Κατέλιπον ἡμῖν οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς διανοίας κληρονομίαν, ἣν οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς ἐθνῶν ποτε ἐκληρονόμησεν καὶ ἔρχονται σήμερον τὰ βδελύγματα ταῦτα τῆς κοινωνίας, οἱ νεκροθάπται οὗτοι τῆς προγονικῆς εὐκλείας καὶ δόξης καὶ σαρώνουσιν βαθμηδὸν ταῦτα πάντα καὶ ἀσχημίζουσι τὴν ἑλληνικὴν γῆν, καλλύνουσι δὲ τὴν ξένην. Μὲ τὴν σκαπάνην εἰς χεῖρας ἐξακολουθοῦσι τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, μέχρι συντελέσεως αὐτῆς ἀνυπόμονοι οἱ νυκτοκόρακες οὗτοι, ὅπως καθίσωσιν εἶτα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ κρώξωσι τὸ ἀπαίσιον αὐτῶν κρῶγμα.

Ἀλλὰ δύναταί τις νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀκήδειαν ἐκείνων, εἰς ὧν τὰς χεῖρας ἀνετέθη ἡ περιφρούρησις τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος; Αἱ ἀρχαὶ, ἡ Κυβέρνησις καὶ ἐν γένει οἱ ἁρμόδιοι ὀφείλουσιν, ἔχουσι χρέος ἀπαράβατον, ὅπως τοὐλάχιστον τὰ ὑπολειφθέντα διασώσωσιν· ὀφείλουσι νὰ ἀναπτύξωσι δραστηριότητα πυρετώδη πρὸς εὕρεσιν καὶ ἀμείλικτον τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν τούτων ἱεροσύλων· ὀφείλουσι ἀδισωπήτως νὰ πατάξωσι κατὰ κόρρης τὴν φαρμακερὰν ταύτην ἔχιδναν, ἥτις ἐμφωλεύει εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἑλλάδος· διότι τί ἄλλο ἐπάγγελμα δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ ἀτιμότερον καὶ ἀσεβέστερον; τίνα δύναταί τις νὰ ἀποκαλέσῃ ἀτιμότερα καὶ ἀσεβέστερα ὄντα ἢ τοὺς ἀρχαιοκαπήλους;· διότι ἂν ἄτιμοι εἶναι οἱ κλέπται καὶ οἱ λησταὶ, οἱ φονεῖς ἐν γένει καὶ οἱ κακοῦργοι, οἱ ἀποστεροῦντες ἰδιώτας μόνον τῆς περιουσίας ἢ τῆς ζωῆς των, κατὰ πόσον ἀτιμότεροι εἶναι οἱ ἀρχαιοκάπηλοι οἱ ληστεύοντες τὴν πατρίδα καὶ ἀπογυμνοῦντες αὐτὴν τῶν τιμαλφεστάτων θησαυρῶν της, οἱ μητραλοῖαι οὗτοι οἱ δολοφονοῦντες καὶ δημοσίᾳ διαπομπεύοντες ἐν τῇ ξένῃ τὸ ὄνομα τῆς Πατρίδος, ἥτις κατὰ τὸν ἀψευδέστατον ὁρισμὸν τοῦ

σοφωτάτου τῶν αἰώνων Διδασκάλου «ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστι (πατρὶς) καὶ σεμνώτερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις;» ἂν δὲ, ἀξιότιμε κ. Συντάκτα, ἐπιβάλλεται ἡμῖν σεβασμὸς οὐ μόνον πρὸς τοὺς γονεῖς, οἵτινες μᾶς ἐγέννησαν καὶ ἀνέθρεψαν καὶ ἐμόχθησαν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, διὰ τοῦτο καὶ μόνον διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ πόσῳ μείζονα λόγου ἐπιβάλλεται ἡμῖν σέβας πρὸς τοὺς πατέρας τῶν πατέρων ἡμῶν, τοὺς προγόνους λέγω, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ζῆν ἐδώρησαν ἡμῖν διὰ τῶν ἀμέσων πατέρων, ἀλλά καὶ ὄνομα παρεσκεύασαν ἡμῖν καὶ πλοῦτον ἀμύθητον διὰ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων μνημείων καὶ ἐργοχείρων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων κλίνει γόνυ πᾶσα μεγαλοφυΐα, ἀλλὰ λέγω καὶ ἐξακολουθοῦσι περισκέποντες ἡμᾶς, καίτοι χιλιάδες ἐτῶν παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς των, ὑπὸ τὰς πτέρυγάς των, διὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς θαυμασίων των μυριάκις καταδείξαντες τοῦτο; Διότι μὴ ὁ θαυμασμὸς πρὸς ἐκείνους δὲν ἐξήγειρε τὰς λεγεῶνας τῶν φιλελλήνων, ὅπως ὑποβαστάσωσι τὰς κεκμηκυίας χεῖρας τῶν ἡρώων τοῦ 1821 καὶ μὴ τῇ βοηθείᾳ τούτων δὲν κατεθραύσθησαν τελείως αἱ πέδαι τῆς δουλείας; Καὶ τίνος ἄλλου ἕνεκα ἐφάνη συγγνώμων πρὸς ἡμᾶς πολλάκις ἡ Εὐρώπη, μωρῶς ἐπιχειροῦντας τολμήματα ἐπικίνδυνα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους, ἢ χάριτι τῶν προγόνων ἐκείνων; Τί ἄλλο λοιπὸν εἶναι ἡ κακοηθεστάτη ἀσέβεια ὁ χλευασμὸς καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰς τοσαύτας εὐεργεσίας παρασχόντας ἡμῖν; τί δὲ ἄλλο ἢ ἀσεβεστάτη πρᾶξις ἡ ἀρχαιοκαπηλία; Ναὶ εἰς θάνατον κατεδίκασαν οἱ ἀρχαῖοι τὸν Ἀλκιβιάδην, ἐπὶ τῇ ὑποψίᾳ ὅτι αὐτὸς προέβη εἰς τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν τοῦ ἀποκόψαι τὰς κεφαλὰς τῶν Ἑρμῶν, καίτοι ἀκριβῶς τούτου εἶχον ἀνάγκην τότε πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνευούσης Πατρίδος· εἰς τὸ ἐδώλιον δὲ τοῦ κατηγορουμένου ἔσυρον τὸν Φειδίαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ἐπίσης ὑποψίᾳ ὅτι ὑπεξήρεσε μέρος τοῦ χρυσίου, ὅπερ ἐδόθη αὐτῷ πρὸς κατασκευὴν τοῦ χρυσελεφαντίνου τῆς Ἀθηνᾶς ἀγάλματος· ἡμεῖς δὲ σήμερον αὐτὸ τοῦτο ἀνεχόμεθα σχεδὸν τὴν ἀρχαιοκαπηλίαν καὶ καμαρώνομεν τὰ ἠθικὰ ταῦτα ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας. Εὐελπιστοῦμεν ὅμως ὅτι μετὰ τὴν κατακραυγὴν, ἥτις ἠγέρθη ὑπὸ τοῦ ἑλλ. τύπου καὶ μετὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς δημοσίας γνώμης θὰ ληφθῶσι τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ κακοῦ καὶ πρὸς κατασκευὴν νόμου αὐστηρῶς τιμωροῦντος τοὺς αἰσχροὺς τούτους, τοὺς φαυλοβίους τούτους ἀρχαιοκαπήλους. Ἡ Ἑλλ. τοῦ Μονάχου κοινότης ἔσπευσεν ὅπως δι' ἀναφορᾶς της παρακαλέσῃ τὴν Α. Ὑψηλότητα, τὸν διάδοχον τοῦ ἑλλ. θρόνου, ἐπίτιμον πρόεδρον τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας, νὰ φροντίσῃ ὅπως ληφθῶσι τὰ δέοντα μέτρα πρὸς διάσωσιν τῶν λοιπῶν ἀρχαιοτήτων. Ἕκαστος εὔχεται ἐκ καρδίας ὅπως λείψῃ ἡ κατάστασις αὕτη, ὅπως πράγματι εἰσακουσθῇ ἡ φωνὴ δι' ἧς ὁ σοφὸς καὶ ἔνθους φίλος τῆς ἀρχαιότητος ὁ Καθηγ. λέγω κ. Furtwängler ἐπεσφράγισε τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὃν ἐξεφώνησεν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐνταῦθα Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν: «Σεβασμὸν, ἐβροντοφώνει καταστρέφων τὸν λόγον του ὁ σοφὸς Καθηγητὴς σεβασμὸν καὶ ἀγάπην καὶ μέριμναν ὀφείλομεν πρὸς τὰς ἀρχαιότητας». Εἴθε νὰ μὴ εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἡ φωνὴ αὕτη.

Μόναχον Μάϊος 1899. Δ. Χ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ

ΟΥΧ' ἧττον ὅμως, καὶ μετὰ τὴν μείζονα στοιχεῖα πιθανότητος φέρουσαν γνώμην ταύτην, διατελεῖ, πάντοτε ἄγνωστον πρῶτον μὲν διατὶ ἐν τῇ σημειώσει ταύτῃ ἡ ἐπαρχία αὕτη ἐπισκοπὴ ἀποκαλεῖται — ἐκτὸς εἰμὴ παραδεχθῶμεν, εἴτε ὅτι τὸ ὄνομα μητρόπολις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐδραιωθῇ παρὰ τῷ λαῷ, ὁ δὲ Νεόφυτος ἠκολούθησε τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἴτε ὅτι δι' αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ ὁ Νεόφυτος οὐχὶ μόνον τὰ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ζαχαρίου χρέη τῆς ἐπισκοπῆς, ὅτε ἀναμφιβόλως ἡ ἐπαρχία εἶν' Μητρόπολις ἀλλὰ καὶ τὰ προγενεστέρας ἐποχῆς, ὡς ἐκ τοῦ ἀναγραφομένου κονδυλίου «τὸ παλαιὸν χρέος» φαίνεται — ἐν ᾧ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπαρχία ἦν οὐχὶ μόνον ὅτε ἐπὶ τοῦ χάρτου κατετίθετο ἡ σημείωσις — 1803 — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ζαχαρίου — ἀμέσως δῆλον ὅτι μετὰ τὴν προσάρτησιν ὡς παρεδέχθημεν — μητρόπολις, δεύτερον δὲ διατὶ ἀναφέρεται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ἀρχιερατείας τοῦ Ζαχαρίου ἡ ἐπισκοπὴ τὰ ἀναφερόμενα ὤφειλε χρέη, ἀφοῦ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην Μητροπολίτης ἦν ὁ Νικηφόρος, ὁ δὲ Ζαχαρίας ἁπλοῦς βοηθὸς αὐτοῦ.

Τὴν ῥηθεῖσαν δὲ σημείωσιν πρὸς διατήρησιν καὶ ὅπως σχηματισθῇ ἡ προσήκουσα κρίσις καταθέτομεν ὡς ἔχει εἰς τὴν δημοσιότητα, παρατηροῦντες ἐκ προοιμίου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν προστιθεμένων κονδυλίων τῆς σημειώσεως εἶναι ἐσφαλμένον, προϋποθέτον καὶ ἄλλους ἀριθμοὺς μὴ περιλαμβανομένους ἐν

αὐτῷ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν κονδύλιον τῆς παρούσης σημειώσεως «τῇ ἐν Κρήτῃ ἑλληνικῇ Σχολῇ» ὁ ἅγιος Κρήτης παρίσταται μέρος τῶν ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Σισανίου ὑπὸ τὸ ὄνομα «φιλοτιμία κτλ.» δικαιωμάτων αὐτοῦ εἴτε διότι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσπράξῃ—τοῦθ' ὅπερ οὐχὶ ἀσυνήθως—εἴτε καὶ ὅτι προηγουμένως παρὰ τῶν Σχολείων Κρήτης ἔλαβε εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ ἑλληνικὴν Σχολὴν χορηγῶν ἢ ἀναλογῶν, διότι ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, πῶς ἡ ἐπαρχία Σισανίου ἠδύνατο νὰ ὀφείλῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν τῆς Κρήτης Σχολὴν τὴν ὀφειλὴν ταύτην.

«Κατάστιχον τοῦ χρέους τῆς ἐπισκοπῆς Σισανίου ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ κύρ Ζαχαρίου. ἀωγ. Ἰουνίου κα».

1150 τὸ εὑρεθὲν παλαιὸν χρέος.
5350 φιλοτιμία τοῦ Πανιερωτάτου ἁγίου Κρήτης.
12500 ἤτοι δώδεκα χιλιάδες καὶ πεντακόσια, ἐξ ὧν ὑπόσχεμαι ἐκ πάντων ἐκπίπτων κατ' ἔτος 250 γρ.

Ἄτινα χρεωστοῦνται τοῖς κάτωθεν:

500. Τῷ Ἰωάννῃ αωτου.
1000. Τῇ Ρωξάνδρᾳ Κεσόγλου.
850. Τῷ Γεωργάκῃ Σταθάκῃ.
1200. Τῇ Σεβαστῇ Κατερινίτσας.
500. Τῇ Ραλλοῦ Καλλιμάχῃ.
500. Τῷ Διβικτάρῃ Νικολάκῃ.
1000. Τῷ Χατραίῳ Πιπίκᾳ.
850. Τῇ Κοκονίτσᾳ Σταθάκῃ.
1250. Τοῖς ὀρφανοῖς Γεωργίου Κουγουμτζόγλου.

Τὰ ἐν Κρήτῃ.

2500. Τῇ ἐν Κρήτῃ ἑλληνικῇ Σχολῇ.
2350. Τῇ Αἰκατερίνῃ.

12500 ἤτοι δώδεκα χιλιάδες καὶ πεντακόσια γρ. τὸ αὐλικὸν χρέος τοῦ Σισανίου.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης ἡ σημείωσις αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐκ δύο ἀποτελούμενον κονδυλίων περιλαμβάνει συνοπτικῶς ὁλόκληρον τὸ ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Ζαχαρίου χρέος τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τούτου τὸ ἄθροισμα εἶναι ἀνακριβές, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἄτινα χρεωστοῦνται τοῖς κάτωθεν» ἀναλυτικῶς περιλαμβάνει τὰ ὀνόματα, ὅσα ἔχουσι λαμβάνειν παρὰ τῆς ἐπισκοπῆς Σισανίου.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.

Ἀπὸ τοῦ Παρθενίου τοῦ πρώτου μετὰ τὸν Λαυρέντιον γνωστῆς ἐποχῆς Μητροπολίτου Σισανίου, ἄρχεται σειρὰ, συνεχὴς σχεδὸν Μητροπολιτῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ὅστις ἀναγραφόμενος ἔν τινι τῆς κατὰ Βουρβουτσικὸν Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ χρονολογίαν 1639 ἐπιγραφῇ ἐχρημάτισε τοιοῦτος πρὸ τῆς εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως προσαρτήσεως. Περὶ τοῦ Παρθενίου οὐδαμοῦ ἑτέρου τινὸς λόγου γενομένου διατελεῖ ἄγνωστον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ πόσον χρόνον διεκράτησε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐὰν ἡ χρονολογία τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς θεωρεῖται ἐκ τῶν πρώτων ἢ τελευταίων ἐτῶν τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σισανίου ἀρχιερατείας αὐτοῦ. Τὸ μόνον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Παρθενίου σώζεται, εἶναι ἐπιτίμιόν τι ὑπὸ δυσανάγνωστον χρονολογίαν, δι' οὗ ὅσοι «ἔκαμαν τέχναις μαγικαῖς» εἴς τινα ἐκ τοῦ χωρίου τῆς ἐπαρχίας Γκινόσι ἵνα μὴ τεκνοποιήσῃ ἀφορίζονται καὶ ἐπιτιμῶνται, προτρεπόμενοι ἐν τέλει νὰ λύσωσι αὐτὸν ἀπὸ τὰς μαγείας. (Συνέχεια)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

Τὴν θέσιν τῆς Γαλλίας, εἰς ἣν ἀνύψωσεν αὐτὴν, συγκαταριθμουμένην μόνην μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὅτε Φραγκίσκος Α! καὶ ὁ Ἑρρίκος Β!, καταλαμβάνει πλέον ἐν ἔτει 1558 ἡ Ἀγγλία. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὴν καλὴν διοίκησιν χειρὸς, ἥτις ἐπέτρωτο νὰ διευθύνῃ καὶ εἰς ἀσφαλέστατον προσορμίσῃ λιμένα τὸ πολυκύμαντον τῆς Ἀγγλίας σκάφος. Καὶ ἡ χεὶρ, ἐκείνη δὲν ἀνῆκεν εἰς ἄνδρα, ἀλλ' εἰς μεγαλεπήβολον γυναῖκα, Ἐλισάβετ ὀνομαζομένην, ἥτις ἔμελλε νὰ καταβάλῃ τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπαναστάσεις καὶ ν' ἀνυψώσῃ τὴν χώραν ταύτην εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς γεωργίας, ἀναδεικνύουσα οὕτως αὐτὴν τὸ πρώτιστον μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Τὴν Ἐλισάβετ, τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον, πλεῖστα συνέτειναν ἵν' ἀναδείξωσιν αὐτὴν περιφανῆ. Αὕτη ἐγεννήθη μεγαλόφρων, αἱ δὲ περιστάσεις κατέστησαν αὐτὴν μεγαλοφρονεστάτην. Ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος τῶν δυστυχιῶν ἐσφυρηλάτησε τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔδειξαν ἀδαμαντίνην ἰδιότητα. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὁ βίος παρίσταται ὡς πεδιὰς πλήρης ἀνθέων καὶ εὐωδίας, ἤκουσε, τριετὴς ἔτι, τὸν δοῦπον τοῦ πελέκεως, τὸν ἀποκόψαντα τὴν κεφαλὴν τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἄννης Βολέϊν. Παρέστη μάρτυς ἐπαναστάσεων, σπαραγμῶν ἀλλεπαλλήλων, δεκατετραέτις δ' οὖσα ἤκουσε θορυβοὺς καὶ ταραχὰς καὶ εἶδε δημίους, ἰκριώματα, καρατομήσεις καὶ σφαγὰς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ πατρὸς τῆς Ἑρρίκου τοῦ Η! Καὶ ἦτο μὲν ἡ Ἐλισάβετ αὐστηρὰ ἡγεμονὶς, καταπιέζουσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ λαοῦ ἐλευθερίαν καὶ σύδεμίαν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἀντιλογίαν ἀνεχομένη, ἀλλ' εἶχε μεγίστην διορατικὴν εὐφυΐαν, πνεῦμα ὑπὸ ἐμβριθῶν μελετῶν

ἐνισχυθὲν καὶ νοημοσύνην, δι' ἧς ἐνόει καὶ ἐξέλεγε πάντοτε πᾶν τὸ ἐν τῇ πόλει συμφέρον. Τῆς νοημοσύνης δὲ ταύτης ἀποτέλεσμα ἦτο καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀρίστων καὶ συνετωτάτων, ὧν τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ὁ Καικίλιος, ὃν μετέπειτα ἐπωνόμασε λόρδον Βουρλεΐχην, διότι οὗτος, ὡς ἄλλος Σουλὺ, ἀνήγειρε τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἀνδρεία πολλάκις αὕτη, οὐδέποτε ἀποθαρρυνθεῖσα, κατέστειλε διὰ δραστηριότητος τὰ πάθη, ἀλλ' ὑποκρισίαν δυστυχῶς ἐν τῷ δίῳ της διδαχθεῖσα, προὐτίμησε τὰς ὁριοθετεῖς ὁδοὺς τῆς πονηρίας τῶν τῆς ἀρετῆς. Ἐκ χαρακτῆρος δὲ ἢ ἐξ ὑπολογισμοῦ ἡ μεγάλη πολιτεύτρια ἔγνω ὅτι ἔδει ἵν ἀσπασθῇ τὸ διαμαρτυρόμενον θρήσκευμα καὶ γίνῃ ἔνθερμος τῆς νέας θρησκείας προστάτις· δίο καὶ ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας ἀνόδῳ αὐτῆς (1558), ὡς θρησκείαν τοῦ κράτους ἐκήρυξε τὸν Καλδινισμὸν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἡ ἀγγλικανικὴ θρησκεία δι' ἐννέα καὶ τριάκοντα ἄρθρων περιεβλήθη τὴν θεμελιώδη αὐτῆς δάσιν.

Ἡ θέσις τῆς Ἐλισάβετ μετεβλήθη, ὅτε ἀνῆλθε τὸν θρόνον τῆς Σκωτίας ἡ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὴ κύτῆς Μαρία ἡ Αἱμοχαρὴς, ἥτις θέλουσα νὰ κατευνάσῃ τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς αὐτῆς. Αἰκατερίνης τῆς Ἀραγωνίας, ἣν ὁ σύζυγος αὐτῆς Ἑρρῖκος ὁ Η! χάριν τῆς Ἄννης Βολέϋν, μητρὸς τῆς Ἐλισάβετ, εἶχε παραγκωνίσει, ἐζήτει πύριναι μάχαιραι νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν εἰς τὴν παραγκώνισιν τῆς μητρὸς αὐτῆς συνεργησάντων.

Ἐνῷ λοιπὸν ἡ Ἐλισάβετ ἀπετέλει τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, τοὐναντίον ἐν Σκωτίᾳ ἀνεγείρετο ὁ Καθολισμὸς ὑπὸ τῆς Μαρίας Στουὰρτ, συζύγου Φιλίππου τοῦ Β! τῆς Γαλλίας, φαίνεται δ' ὅτι ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ συνοψίσῃ ἐν αὐταῖς χαρακτῆρας ὅλως διαφόρους καὶ ἀντιθέτους, ἔκτοτε δ' ἄρχεται ἡ πάλη τῶν δύο θρησκευμάτων, τοῦ μὲν Προτεσταντισμοῦ δῆλον ὅτι ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ, τοῦ δὲ Καθολικισμοῦ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Μαρίας Στουάρτ.

Ἡ φύσις τὰ πάντα ἐδωρήσατο τῇ Μαρίᾳ, ἀλλ' ἡ τύχη, ὡς ἄλλη ἀπατηλὴ δύναμις, πρώτη εἵλκυσεν αὐτὴν καὶ εἶτα ἀπώθησεν αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον. Ἡ ἑλίχρυσος καὶ καὶ γλαυκόφθαλμος τῆς Μαρίας κεφαλὴ, αἱ οἱονεὶ ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Φειδίου χαραχθεῖσαι αὐτῆς παρειαὶ, ὁ ζῶν ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ἐξωμίως καὶ ἐκμαζίως στέρνου, ἐφ' οὗ οἱ Γάλλοι ἱππόται ἐπεθύμουν ν' ἀπέθετον φίλημα καὶ εἶτα ν' ἀπέθνησκον, πάντα ταῦτα ὑπὸ βασκάνου κατεδικάσθησαν εἱμαρμένης, ἵνα κοπῶσι διὰ τοῦ πελέκεως τοῦ δημίου καὶ ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν κιλινδηθῶσι.

Πρὸς τῇ ἐκτάκτῳ καλλονῇ, ἥτις ἀνέδειξε ταύτην τὴν πρώτην τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξομοιώσωσι τὰ τῶν καλλιτεχνῶν ἀρχέτυπα ἐκέκτητο ἡ Μαρία Στουὰρτ καὶ εὐφυΐαν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἐγίνωσκε πλείστας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν ὑπερεῖχε πολὺ τῆς Ἐλισάβετ. Ὅπερ δ' ἐθαυμάζετο ἐν αὐτῇ ἦτο ἡ μουσικὴ καὶ τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ νὰ ποιῇ στίχους γαλλιστὶ, διότι τὴν Γαλλίαν πάντοτε ἠγάπησε. Τῆς Μαρίας τὸ πνεῦμα ἦττον ἐθαυμάζετο, πλὴν περισσότερον ἔθελγε· φύσει πρὸς πάντας εὐκτικὴ, εὔθυμος εἰλικρινὴς, μὴ ὑποκρύπτουσα ὑποκουλότητα, ὡς ἡ Ἐλισάβετ, τοὺς πάντας ἐθάμβει, ὡς δὲ ἡ Ἐλισάβετ ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀρρενωπὸν κυβέρνησιν καὶ πολιτείαν, οὕτω καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν καλλονήν. Ἡ Μαρία ἔμενεν ἔτι ἐν τῷ λίκνῳ αὐτῆς, ὅτε ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της Αἰκατερίνη τῆς Ἀραγωνίας (1536), πενταέτις δὲ γενομένη ἡρπάγη ὑπὸ Γαλλικοῦ στόλου καὶ ἐκομίσθη εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀνατραφεῖσα ἐν μέσῳ ἀβροδιαίτου αὐλῆς ἐνυμφεύθη τὸν Δελφῖνον Φραγκίσκον Β'. υἱὸν Ἑρρίκου τοῦ Β'. καὶ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Δυστυχῶς ἐν μόνον ἔζησε μετ' αὐτοῦ, ὡς βασίλισσα τῆς Γαλλίας, διότι, κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος (1560) ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως ὁ σύζυγός της Φραγκίσκος καὶ ἔκτοτε μένει ἔρημος ἐν Γαλλίᾳ, ὑποβλεπομένη ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, μισουμένη καὶ ζηλοτυπουμένη ὑπὸ τῶν αὐλικῶν, μὴ γεννήσασα δὲ τέκνον ἔμενε μόνη ἐν τῇ αὐλῇ ἄνευ ἐξουσίας τινὸς καὶ ἰσχύος, ἐπειδὴ ὅμως συνεπλήρου τὸ δέκατον ἔνατον τῆς ἡλικίας της ἔτος οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο αὐτῇ, ἢ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα της καὶ δράξῃ τοὺς οἴακας τῆς Σκωτικῆς πολιτείας τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἡ δὲ Σκωτία ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ἐπιτροπείας εὐγενῶν, ὧν ἕνεκα εἰς μεγίστην ἀναρχίαν εἶχε περιέλθει τὸ τραχὺ ἐκεῖνο μέρος.

Καὶ ἤδη τὸ ἄβρὸν ἀνθύλλιον, τὸ ἀνθίσαν ἐν τῇ Γαλλικῇ αὐλῇ ἀπὸ τοῦ πραϋγέλου καὶ μειλιχίου ἐκείνου τόπου, ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἄξενον τῆς Σκωτίας χώραν, ἵνα κυβερνήσῃ τοὺς ὀρεσιβίους ἐκείνους, μεταβαίνουσα οὕτως ἀπὸ τῆς αἴγλης εἰς τὸ ζόφος, ἀπὸ τοῦ φωτὸς εἰς τὴν σκοτίαν. Οἱονεὶ δὲ προαισθανομένη ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ πατήσῃ καὶ αὖθις τῆς Γαλλίας τὸ ἔδαφος, ἔνθα ἀμερίμνως διέῤῥευσεν ἡ παιδική της ἡλικία, ἠσπάσθη δακρυβρέκτως τὴν γαλλικὴν γῆν καὶ διὰ τοῦ ῥινομάκτρου της ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπεχαιρέτα τὰς περιλημένας αὐτῆς ἀκτάς. Τοῦ πλοίου ἐξακολουθοῦντος τὴν μοιραίαν πορείαν, ἡ Μαρία αὐτοσχεδίως σχηματίσασα ἔψαλλε γαλλιστὶ τοὺς στίχους:

«Adieu charmant pays de France,
»Oh! ma patrie.
»La plus cherie,
»La neufe n' émporte de moi que la moitié;
»Car l' autre est restée avec toi».

ἄχρις οὗ ἐξηφανίσθησαν τέλεον αἱ φιλόξενοι ἐκεῖναι ἀκταί. Τέλος μετὰ ῥιπτὰς τριημερίας καὶ φόβους, καθότι ἡ Ἐλισάβετ εἶχε διατάξει ἵνα συλλάβωσι τὸ κομίζον τὴν Μαρίαν πλεῖον ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Μάγχης καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ γάλλου ναυάρχου ἐξέφυγε καὶ ἀφικνεῖται ἐν Σκωτίᾳ, ἣν ἐν μεγίστῃ εὗρεν ἀποστυνθέσει· διότι οἱ τραχεῖς νησιῶται ἐγείραντες τὴν κεφαλὴν οὐ μόνον παρέλαβον τὸ Διαμαρτυρόμενον θρήσκευμα, ἀλλὰ καὶ ἐνεκολπώθησαν τὴν αὐστηροτέραν μορφὴν τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἤτοι τὸν Καλδινισμόν. Μικρὰ μειονότης οἰκογενειῶν διατηρεῖ τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν, τοῦ συνόλου τοῦ ἔθνους ἀποτελουμένου ἐκ Πρεσβυτεριανῶν. (Συνέχεια).

Ζάκυνθος ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΖΩΗΣ.

Ἀριθμ. 8.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΒΑΡΝΗΣ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, 13-ην ἰσταμένου, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἄρχονται αἱ ἐνιαύσιοι δημόσιοι ἐξετάσεις τοῦ Α'. ἡμῶν Παρθεναγωγείου ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ συνεχιζόμεναι καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς 8-ης Π. Μ.

ὥρας μέχρι τῆς 12-ης καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης.

Τὴν 17-ην ἡμέραν Πέμπτην, αἱ τοῦ Σχολαρχείου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Α'. Παρθεναγωγείου.

Τὴν 20-ην, ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν αἱ τῆς 'Αστικῆς τῶν 'Αρρένων Σχολῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης.

Τὴν 24-ην ἡμέραν Πέμπτην αἱ τοῦ 'Αρρεναγωγείου τοῦ 'Αγίου Νικολάου.

Τὴν 27-ην ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν αἱ τοῦ Σουληνείου Παρθεναγωγείου, μέχρις ἀποπερατώσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ αἰθούσῃ.

Ὅλων δὲ τῶν Σχολῶν κατὰ τὰς ἄνω ὁριζομένας ὥρας.

Τὴν δὲ 4-ην Ἰουλίου, ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν γενήσεται ἡ κλήρωσις τοῦ ὑπὲρ τῶν 'Εκπαιδευτηρίων τῆς Κοινότητος Λαχείου τῶν 'Εργοχείρων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Α'. Παρθεναγωγείου.

Διὸ προσκαλοῦνται οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν ἐν αὐτοῖς φοιτώντων καὶ πάντες οἱ φιλόμουσοι ἵνα παραστῶσιν ἐν αὐταῖς.

(Τ. Σ.) 'Εν Βάρνῃ τῇ 9-ῃ Ἰουνίου 1899.

'Εκ τοῦ Γραφείου τῆς 'Εφορείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ „ΟΜΟΝΟΙΑ"

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ 'Εμπορικὴ Πιστωτικὴ 'Εταιρία «Ὁμόνοια» φέρει εἰς γνῶσιν τῶν πελατῶν της ὅτι ὁ τόκος τῶν παρ' αὐτῇ ἐνεργηθησομένων ἀπὸ τῆς 1-ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. διαφόρων καταθέσεως ὡρίσθη ὡς ἑφεξῆς.

5 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἀποδιδομένας εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ διὰ τὰς ἐπ' ἀνοικτῷ Λ)ασμῷ.

6 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἀποδιδομένας ἐντὸς 12 μηνῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως.

8 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἑνὸς ἔτους.

1—2 Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΕΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κραυγαὶ ἰσχυραὶ καὶ δυνατὰ παράπονα ἀκούονται ὁσημέραι ἐξεγειρόμεναι ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν πτηνῶν, καὶ τοῦ τῶν ἀνθέων κατὰ τοῦ ἀδυσωπήτου γυναικείου ῥύλου. Κραυγαί, αἵτινες διετυπώθησαν ἐν εἴδει καταγγελίας πρὸς τὸν ἀδέκαστον κριτὴν τοῦ παντός. Ἐν τῇ μηνύσει ταύτῃ παραπονεῖται τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν καὶ τὸ τῶν πτηνῶν ὅτι τὸ κουφόνουν γυναικεῖον ῥοῦλον οὐκ ἀρκούμενον εἰς ὅσα δῶρα ἀπένειμεν αὐτῷ ὁ δημιουργὸς, ἤτοι πλαστικότητα σώματος, καλλονὴν ἔκπαγλον, παρειὰς ῥοδοχρόους, μέτωπον κανονικὸν, ὀφθαλμοὺς μαγευτικοὺς, ὀρροῦς ἰριδοειδεῖς, κόμην πῆ μὲν παμμέλαιναν, πῆ δὲ καστανόχρουν καὶ πῆ ξανθὴν, βραχίονας ἀγαλματώδεις καὶ ὠλένας καλλιμόρφους, μαστοὺς δὲ γαλακτοφόρους, οὐκ ἀρκούμενον, λέγομεν, εἰς ταῦτα ἐπέπεσεν ἀμείλικτον κατὰ τῶν ἀτυχῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἀθώων καλλιπτέρων πτηνῶν, καὶ ῥέπουσι τὰ ἄνθη ὅποι ἂν εὕρωσιν αὐτὰ, στερούσαι τὰ παράγοντα αὐτὰ στελέχη, καὶ δι' αὐτῶν κοσμοῦσι τὰ στήθη, τὴν κόμην καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπασχολοῦσι μερίδα τινὰ ἀνθρώπων, ἀνθοκόμων καλουμένων ὅπως καλλιεργῶσι τὰ ἄνθη πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ ποικιλίαν τῶν εἰδῶν αὐτῶν, ἵνα κορεσθῇ ἡ ἀκόρεστος ἀνθομανία τῶν γυναικῶν.

Προσέτι δὲ, ἐπειδὴ αὗται στεροῦνται πτερύγων, ἐπιζητοῦσι τὰ ἀθῶα πτηνὰ, λαμβάνουσι τὰς πτέρυγας αὐτῶν, ἢ τὰς κεφα-

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΤΗ
ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΗΒΡΗΖΑΗ ΜΕΧΜΕΤ-ΠΑΣΣΑ

Ἡ φρόνησις μὲ ἠνάγκαζε νὰ ἐνεργήσω οὕτως. Καὶ ἀληθῶς ὁ διορισμὸς τῶν ἀξιωματικῶν δὲν ὑπόκειται εἰς ὡρισμένον κανόνα ἡ εὔνοια καὶ ἡ ἰδιοτροπία ὑπαγορεύουσι τὰς ἀποφάσεις δι' ὧν οὗτοι ἐκλέγονται. Αἱ γυναῖκες αὗται κοπιῶσιν πρὸς τοῦτο ὄχι ὀλίγον ὑπὲρ τῶν υἱῶν των, ἀδελφῶν καὶ συζύγων των.

Οὕτω πολλοὺς ἐπισκεπτόμεναι προσπαθοῦσι νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ὑπουργῶν, καὶ στρατηγῶν διὰ νὰ μεσολαβῶσιν ὑπὲρ τῶν προστατευομένων αὐτῶν, ὅταν εἶναι μόναι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, καὶ διὰ πολλῆς ἐπιμονῆς ἐπιτυγχάνουσιν παρ' αὐτῶν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσιν.

Οὐδὲν ὄθεν τὸ παράδοξον ἂν νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν, οὐδέποτε ἐμπράκτως ὑπηρετήσας διορισθῇ ταξίαρχος ἢ μέραρχος ἢ καὶ νὰ διορισθῇ εἰς σπουδαίαν τινα ναυτικὴν ἢ ἄλλην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Εὐνόητον λοιπὸν ὅτι διὰτοιούτου ὀργανισμοῦ, ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς θὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐκ τῆς προσωπικῆς ἀνδρίας ὠφέλειαν τῶν στρατιωτῶν, ἐξ ὧν σύγκειται.

Εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον μας ὁ σύζυγός μου, χάριτι τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Φετῆ Πασᾶ, ἔλαβε τὸν τίτλον Βέη ἢ Συνταγματάρχου καὶ μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας τὸν τίτλον λ ι β ὰ ἢ ταξιάρχου. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μεράρχου αὐτοῦ στρατηγοῦ, Γκιοζλιουκλοῦ Ρεσσὶτ Πασσᾶ. Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις οὗτος ἐδήλωσε εἰς τὸν Μεχμὲτ Βέην τὸν περὶ τοῦ γάμου του σκοπὸν αὐτοῦ, παρακαλῶν τὸν σύζυγόν μου νὰ μὲ ἀφήσῃ ὄπισθεν τῆς θυρὸς, διὰ νὰ δύναμαι νὰ ἀκούω χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἴπῃ ὡς πρὸς τοῦτο. Καίτοι μηδεμίαν εἶχεν μετ' ἐμοῦ συγγένειαν, διότι οὗτος ἦτο Γεωργιανὸς τὸ γένος, ἐπεθύμει ἐν τούτοις νὰ ἀναλάβω πρὸς ὠφέλειαν του τὰς ὑποχρεώσεις, αἵτινες συνήθως ἀνήκουσιν εἰς τινα τῶν συγγενῶν. Εἶχεν ζήσει ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἔλεγε ὅτι ἐπεθύμει ὑψηλὴν καὶ ἰσχυὴν γυναῖκα, ὅπως εἶναι συνήθως αἱ Εὐρωπαῖαι ἤτις νὰ ἦναι καὶ εὐειδής.

Ἐγὼ πάραυτα ἤρχισα τὴν ἐργασίαν. Ἐνεδύθην ὅσον τὰ δυνατὸν μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐπεσκέφθην κατὰ σειρὰν ὅλας τὰς οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ὁ βαθμὸς ἐξισοῦτο πρὸς τὸν

λὰς, ἔτι δὲ μεμονωμένα πτερὰ, σχηματίζουσι δι' αὐτῶν συμπλέγματα καὶ θυσάνους, οὓς ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν πίλων τῶν, καὶ φαίνονται τερατώδης ἔχουσαι τὰς κεφαλὰς, λόχμην ἀνθέων μετὰ συντριμμάτων πτηνῶν. Ἀλλ' ἡ ἀδικία δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ· διήκει ἔτι περεταίρω. Ὡς περιφρονοῦσαι αὐτὴν τὴν φύσιν, θέλουσι πλὴν τῶν φυσικῶν ἀνθέων, ἅτε ταχέως μαραινομένων, καὶ τὰ ἔργα τῆς τέχνης, ἄνθη τεχνητὰ καὶ πτηνὰ τεταριχευμένα, φέροντα πτερὰ ἐπιπλάστως κεχρωματισμένα. Ἐντεῦθεν προέκυψαν τὰ ἀεννάως ἐργαζόμενα χειροτεχνεῖα τῶν τεχνητῶν ἀνθέων, τῆς βαπτικῆς τῶν ἀνθέων, τῶν ποιλοποιῶν καὶ τῶν μεταπολητῶν καὶ κοσμητήρων τῶν πίλων. Αἰτία δι' ἣν εὑρίσκεται ἐν ἀεννάῳ κινήσει τὸ γυναικεῖον φῦλον, χειμῶνος τε καὶ θέρους περιερχόμενον τὰς ὁδοὺς καὶ καταπλημμυρίζον τὰ πιλοπωλεῖα, ὅπως εὕρῃ ἕκαστον γύναιον τὸν ἀρέσκοντα αὐτῷ πῖλον, καὶ ἔστιν ἰδεῖν μικρὰ βάση αἰωρούμενα ἐπὶ γυναικείων κεφαλῶν, ὁλοκλήρους κλίνας ἀνθέων ἐπ' αὐτῶν μόνον συμπλέγματα ὄρεων δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη ἀπομιμούμενα τὴν κόμην τῆς Μεδούσης, ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι καὶ ταῦτα θέλει ἐπιδιώξει ἡ γυναικεία ματαιοδοξία.

Ὅπου συνάθροισις ἀνθρώπων, ἐκεῖ βλέπει τις τὴν ποικιλίαν τῶν αὐτοκινουμένων γλαστρῶν ἐπὶ γυναικείων κορμῶν, ἐν ἐκκλησίαις μάλιστα, ἔνθα γίνεται ἡ προσευχὴ, τελοῦνται τὰ μυστήρια καὶ ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην ἡ λυτρωτικὴ θυσία τοῦ ἐπὶ Γολγοθᾷ σταυρωθέντος Σωτῆρος ἡμῶν, αἱ γυναῖκες ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου παραγγελίαν «Πᾶσα γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακάλυπτῳ τῇ κεφαλῇ καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς» (Α' Κορινθ. ιτ'). στέργουσι μὲν νὰ προσεύχωνται ἐν ἐκκλησίᾳ κεκαλυμμένῃ τῇ κεφαλῇ, οὐχ ὡς παραγγέλει ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, ἀλλ' ὡς ὑπαγορεύουσιν αἱ ἀκάθεκτοι τοῦ ἑαυτῶν φύλου ἰδιοτροπίαι. Διὰ τοῦτο φοροῦσι γλάστρας, κοφίνους, καλάθους, χύτρας, ὀχωνία καὶ διάφορα ἄλλα σχήματα εὔσημα καὶ ἄσημα πίλων πεποικιλμένων δι' ὅσων ἀνωτέρω περιεγράψαμεν εἰδῶν. Ἀντὶ δὲ προσευχῆς γίνεται ἡ ἐκκλησία τόπος πανοράματος καὶ κέντρον ἐκθέσεως ἀνθρωπίνων εἰδώλων. Καὶ ὅπου εἶναι ἀνάγκη νὰ βλέπῃ ὁ καθήμενος θεατὴς δὲν εἶναι εὔκολον, καθ' ὅσον οἱ πρὸ αὐτοῦ καθήμεναι πιλοφόροι κυρίαι τοῦ ἀποκρύπτουσι τὴν θέαν, ὡς ἐν τοῖς θεάτροις, ἐφ' ᾧ καὶ ἐσχάτως κατενοήθη τὸ ἄτοπον καὶ προϋκλήθησαν ἀστυνομικαὶ διατάξεις παρεμποδίζουσαι τὸ πιλοφορεῖν. Ἀλλὰ πόσα ἐπεισόδια δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τούτων; Πολλαὶ κυρίαι ἐθεώρησαν τὰς διατάξεις ταύτας ὡς προσβαλλούσας τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀντέστησαν· ἀντιστᾶσαι δὲ κατηγγέλθησαν καὶ κατεδικάσθησαν. Ἀλλ' ὁποῖον κίνδυνον δὲν διέδραμον τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων; Ὅπου παρεμβάλλεται γυνὴ πρὸς ἐκτέλεσιν νόμου, καὶ μάλιστα νόμου τοιούτου ἀπτομένου τῆς γυναικείας δῆθεν τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπέλθῃ σύγκρουσις καὶ ὡς τὰ πολλὰ αἱματηρά! Καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἀνεπτυγμένη φαίνεται οὖσα ἡ γυνὴ καὶ εὖ ἠγμένη, τοσούτῳ ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως εἶναι μείζων.

Ἐὰν ὑπολογισώμεθα τὴν ἐν τοῖς διαφόροις βιοτεχνίαις ἐνασχόλησιν τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ, θέλομεν εὕρει ὅτι μέγιστον μέρος ἐπασχολοῦσι τὰ πιλοποιεῖα τῶν γυναικείων πίλων, ἅτινα εἶναι καὶ τὰ μᾶλλον προσοδοφόρα πάσης ἑτέρας ἐπιχειρήσεως. Ἀληθῶς ἔχουσι μέγιστον δίκαιον νὰ παραπονῶνται τὰ καϋμένα τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἀθῶα πτηνὰ διὰ τὸν γενόμενον ἐν αὐτοῖς ὅλεθρον, ἕνεκα τῶν ἀστόργων ἀπαιτήσεων τῆς γυναικὸς, ἡ δὲ καταγγελία αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου κρίτου θέλει ἐπιφέρει τὴν οἰκτρὰν αὐτῆς καταδίκην. Διὰ τοῦτο ἐφ' ὅσον καιρὸς ὑπάρχει, ὦ γυναῖκες, φείδεσθε τῶν ὡραίων ἀνθέων καὶ τῶν ποικιλοπτέρων πτηνῶν.

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΔΟΣ

τοῦ στρατηγοῦ. Ἰδοὺ τὸ καθιερωμένον διὰ τοιαύτας ἐπισκέψεις ἔθιμον, ἡ γυνὴ ἐμφανίζεται πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινὸς, ὅπου γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει κόρη διὰ γάμον.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν νέαν σας κόρην.

Ὁδηγουμένη τότε αὕτη πάραυτα εἰς τὸ τῆς ὑποδοχῆς δωμάτιον, κάθηται ἐπί τινος πολυτελοῦς καθίσματος, ἕως ὅτου ἡ νέα παρθένος ἐνδυθῇ τὴν λαμπροτέραν αὐτῆς στολήν. Εἰσέρχεται, χαιρετίζει διὰ τοῦ μανδηλίου τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς χεῖρας καὶ κάθηται, χωρὶς νὰ παύσῃ κρατοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω ἐπὶ καθίσματος ἀπέναντι τοῦ ὑμετέρου δι' αὐτὴν προητοιμασμένου. Ἔπειτα φέρουσι καφὲν ἐπὶ ἀργυρᾶς βασκαλίδος. Ἡ νέα κόρη περιμένει, ἕως ὅτου ἐκπίωσι αὐτόν· μόλις δὲ κενωθῇ τὸ δοχεῖον ἀπέρχεται· διὰ τοῦτο καὶ πίνουσι τὸν καφὲν ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ βραδύτερον διὰ νὰ δυνηθῶσι καὶ παρατηρήσωσι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν κόρην.

Ἐξελθούσης τῆς κόρης μία τῶν συγγενῶν, ἡ μήτηρ ἢ ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφή της, εἰσέρχεται καὶ ἐρωτᾷ πῶς εὗρον τὴν νέαν κόρην· εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ ἀπάντησις ἐννοεῖται εἶναι πάντοτε ἐπαινετικωτάτη. Κατόπιν ἡ συγγενὴς ἐκθέτει πόσα καὶ ποῖα ἐνδύματα καὶ πολυτελῆ κοσμήματα ἔχει ἡ κόρη, ὡς καὶ τὸ ποσὸν τῆς προικὸς αὐτῆς.

Δὲν πρέπει ἐν τούτοις τυφλῶς νὰ ἐμπιστεύηταί τις εἰς τὰς πληροφορίας ταύτας. Συχνάκις ἀφ' οὗ ὑποσχεθῶσιν οἱ γονεῖς περισσότερον ἀφ' ὅτι δύνανται ἢ θέλουσι νὰ δώσωσι, τελεσθέντος ἅπαξ τοῦ γάμου, προσβάλλουσι ποσόν τι ἐνδυμάτων ἢ χρημάτων πολὺ κατώτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς προέλεγον. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναγκάσῃ τις αὐτοὺς νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ὑποσχέσεις των, διότι δὲν γνωρίζουσι τί ἐστι συμβόλαιον, συμφωνηθὲν πρὸ τοῦ γάμου· καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἐνάντιον τῶν κοινῶν ἐθίμων. Ἀποχερετίζουσα τὴν οἰκογένειαν διεβεβαίουν αὐτὴν ὅτι θὰ διηγηθῶ ὅλα εἰς ἐκεῖνον, δι' ὃν ἐμεσίτευον καὶ ὅτι θὰ τῇ ἀναγγείλω τὸ ἀποτέλεσμα. Καθ' ἑκάστην ἔβλεπον λόγον τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐπισκέψεών μου εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅστις μετέβλεπεν αὐτὰ εἰς τὸν Γκιοζλμουκλοῦ Ῥεσὶτ Πασσᾶ. Ἀλλ' οὗτος δυσκόλως ἠρέσκετο· ἡ μὲν εἶχεν πολυαρίθμους συγγενεῖς, τῆς ἄλλης ἡ περιουσία ἦτο ἀνεπαρκὴς, ἡ τρίτη ἦτο πολὺ ὑψηλὴ ἢ εἶχεν κυανοῦς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ἐκεῖνος προετίμα μαύρους· ἡ τετάρτη ἦτο πολὺ γραῖα· ἐν ἑνὶ λόγῳ οὐδὲ μία ἦτο τῆς ὀρέξεώς του. Ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρας δὲν ἔπαυσα νὰ ἐπισκέπτωμαι τὰς οἰκίας

ΠΟΙΚΙΛΑ

*** Εἰς τὸν ἔξοχον νομομαθῆ καὶ δεινὸν ἀπολογητὴν τοῦ χριστιανισμοῦ Κ. Ἰ. Σκαλτσούνην προσετέθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ἀνώτερον παράσημον τοῦ τάγματος τοῦ Ἰταλικοῦ Στέμματος διὰ τὴν δικαστικὴν ὀργάνωσιν τῆς Κρήτης, ἥτις εἶχεν ἀνατεθῆ τῷ αὐτῷ ὑπὸ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

*** Διῆλθε τῆς πόλεως ἡμῶν ὁ ἐλλόγιμος φίλος καὶ γνωστὸς δικηγόρος ἀρχισυντάκτης τοῦ «Νεολόγου» κ. Γ. Φραγκούδης περιοδεύων ἀνὰ τὴν Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν καὶ Τουρκίαν.

*** Ἐνταῦθα ποιεῖται ἐπίσης τὰς διατριβὰς καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀρίστου ἐν Ἀθήναις περιοδικοῦ, τῆς «Ἀττικῆς Ἴριδος» Κ. Κονταξάκης, παρεπιδημῶν χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ φύλλου.

*** Προχθὲς ἐπεσκέρθη τὴν ἐνταῦθα Ἱερὰν ἑλληνικὴν Μητρόπολιν ὁ τὴν Βουλγαρίαν χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν διερχόμενος διευθυντὴς τῆς ἐν Κων)πόλει ρωσικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Κος Οὐσπένσκης.

*** Ὁ Διευθυντὴς καὶ συντάκτης τοῦ ἐν Πύργῳ ἑλληνοβουλγαρικοῦ φύλλου τοῦ «Θεατοῦ» Κος Γοργίας μετέθηκε χάριν λόγων τυπογραφικῆς εὐκολίας τὴν ἔκδοσιν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος του ἐνταῦθα.

*** Ὁ νέος τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἀπέλυσεν ἐκ Σοφίας 2 Ἐγκυκλίους, συνιστῶν διὰ μακρῶν εἴς τε τοὺς Κ.Κ. Ἐπόπτας καὶ Διευθυντὰς τῶν ἀπανταχοῦ Σχολῶν πολλὴν ζῆλον καὶ μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν μαθητευομένων, ἄνευ τῆς ὁποίας εἰς οὐδὲν λογίζεται πᾶσα ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίπλαστος τῶν γραμμάτων ἐπίχρισις.

*** Ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου Κ-ος Γ. Σπ. Μακρῆς ἐν Πειραιεῖ ἐκτὸς τῆς «Χριστιανικῆς Ἀληθείας» ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν καὶ ἑτέρου ἑβδομαδιαίου οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ Περιοδικοῦ τῆς «Ἀναμορφώσεως» ἥτις ποικίλην ἔχουσα τὴν ὕλην, τερπνὴν ὁ' ἅμα καὶ διδακτικὴν, εὐρεῖαν θὰ ἔχῃ τὴν διάδοσιν καὶ μεγάλην τὴν κυκλοφορίαν, μάλιστα ἕνεκα τοῦ λείου καὶ ἀναλυτικοῦ καλάμου τοῦ Κου Μακρῆ καὶ τῶν λοιπῶν λογίων συνεργατῶν του. Συγχαίροντες αὐτῷ ὡς καὶ τῷ Ἰδιοκτήτῃ Κῳ Γ. Ζ. Δημακοπούλῳ, εὐχόμεθα ἐδραίαν καὶ ἀμετακίνητον τὴν μεγαλωφελῆ ταύτην ἐνέργειαν.

*** Ἐπανῆλθεν αἰσίως ἐκ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ μεταξὺ ἡμῶν ἡ πασίγνωστος ἐνταῦθα ἐπὶ κοινωφελείᾳ προσκυνήτρια Κ-α Χ" Εὐφημία Χ" Κοσμᾶ.

*** Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν φίλων ἡμῶν συνδρομητῶν διότι ἕνεκα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐνταῦθα φύλλων τοῦ «Ἀμερολήπτου» ὅστις ἀτυχῶς ἕνεκα ἐλλείψεως ὑπευθύνου τετράκις μόνον ἐξεδόθη, καὶ τοῦ «Θεατοῦ», ἐπῆλθέ τις στενοχωρία εἰς τὰς τυπογραφικὰς προπαρασκευάς.

*** Ὁ ἐν Ὀδησῷ πασίγνωστος ἐπὶ φιλογενείᾳ καὶ μεγαλοδωρίαις ἐξοχώτατος ΚΚ. Γρ. Μαρασλῆς ἀπέστειλλε τὴν ἐκλεκτὴν ἐπιστημονικὴν σειρὰν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένης Βιβλιοθήκης καὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν Ἀναγνωστήριον τῶν «Ὀδησιτῶν» ὅπερ εὐχαριστῆσαν Αὐτῷ κατὰ καθῆκον ἀνέγραψε τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ ὄνομα εἰς τὸν πίνακα τῶν εὐεργετῶν αὐτοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ.Κ-ῳ Σερφ. Πέτρου, Π. Τζόλα, Χ. Χαραλαμπίδῃ, Α. Βαφειάδῃ, Γρηγ. Χαδούμογλου, Ἀρ. Παρουσιάδῃ, Σ. Γουναροπούλῳ· Ἐνταῦθα.—Κ-ῳ Δημτρ. Κουτσανδρεπούλῳ Σταθμ. Βέτοβα· συνδρομή Σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

οὐλεμάδων, στρατηγῶν, ὑπουργῶν καὶ ὅλων τῶν μεγάλων βαθμούχων. Ἀποκαμοῦσα ἐκ τοσούτων ἀνωφελῶν διαδημάτων, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω γυναῖκαν διὰ τὸν Πασσᾶν τὴν πρώτην κόρην τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐπισκεφθῆ. Οὗτος μοὶ εἶχε πέμψει ἀνθοδέσμην κεκοσμημένην διὰ μεγαλοπρεποῦς ἀδάμαντος, ἥτις μοὶ ἐχρησίμευσε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐμπιστευθεῖσα ταύτην εἰς τὰς χεῖρας Κιρκασίας τινὸς, διηυθύνθην πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Χαρίζ Πασσᾶ, κείμενον εἰς τὴν Στένην τοῦ Βοσπόρου. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐξῆλθεν ὅπως μὲ ὑποδεχθῆ. Αὕτη ἂν καὶ πεντηκοντάετις εἶχε τόσον ὡραίας τὰς χεῖρας ὥστε ἀκόμη τὰς ἐνθυμοῦμαι. Μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸν πρόδομον ὅπου ἡ συνομιλία της μὲ κατέθελξε τόσον ὡς πρὸς τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, ὡς διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ λαμπρότητα τῆς συνομιλίας της· ἐκεῖ ἀφοῦ εἶδον καὶ ἤκουσα τὴν μητέρα, δὲν ἠδυνήμην νὰ μὴ διατεθῶ εὐνοϊκῶς καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα. Αὕτη δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐμφανισθῆ. Ἦτο ὑψηλὴ· πλήρης ὑγιείας, μετὰ κανονικῶν χαρακτήρων καὶ στίλβοντος ἐκ λευκότητος ἄνθους τοῦ προσώπου· αἱ μυῶνες καὶ αἱ χεῖρές της ἦσαν τόσον ὡραῖαι, ὅσον καὶ αἱ τῆς μητρός της, ἀλλ' αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς της καὶ οἱ ὀρρύες ἦσαν ξανθαί, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της σχεδὸν καθαρῶς καστανόχροοι. Ἦτο ὅλως ἐναντία τῆς θελήσεως τοῦ Γκιοζλιουκλοῦ Ρεσὶτ Πασσᾶ, ὅστις ἤθελε ὑψηλὴν, ἰσχνὴν γυναῖκα μετὰ μελαίνης κόμης. Κορεσθεῖσα ἐκ τῶν τόσων ἀνωφελῶν ἐπισκέψεων, ἀπεφάσισα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ζητήσω τὴν κόρην τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἡ περιουσία δὲν ἦτο μικρά. Ἐθήκα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχον φέρει δι' αὐτὴν, εἰποῦσα, ὅτι ἡ Αὐτοῦ ἐξοχότης τὴν νυμφεύεται. Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν ἀφηγήθην τὰ τῆς ἀποστολῆς μου, προτείνασα νὰ μὴ εἴπω τι διὰ τὴν ξανθὴν κόμην τῆς κόρης. Μετά τινας ἡμέρας δωμάτιον καλῶς ἠτοιμασμένον ἦτο ἕτοιμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χαρίζ Πασσᾶ διὰ τὴν μέλλουσαν σύζυγον καὶ μνηστὴν αὐτοῦ. Ἐπεσκέρθην τὴν κόρην διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἠτοίμασε τὴν γαμήλιον στολήν. Εἶχον μετ' ἐμοῦ ἐπιτηδειοτάτην Ἑλληνίδα, ἥτις ἔβαψε τὴν κόμην τὰς ὀρρῦς καὶ τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς. Τὸ μέσον τοῦτο ὅπερ ἀνέδειξεν ἐπὶ πλέον τὴν λάμψιν τοῦ προσώπου της, παρέσχεν αὐτῇ συγχρόνως ὄψιν ἐν συνόλῳ θελκτυκωτάτην. (Συνέχεια)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Λ. ΝΙΤΣΕ.—ΒΑΡΝΑ